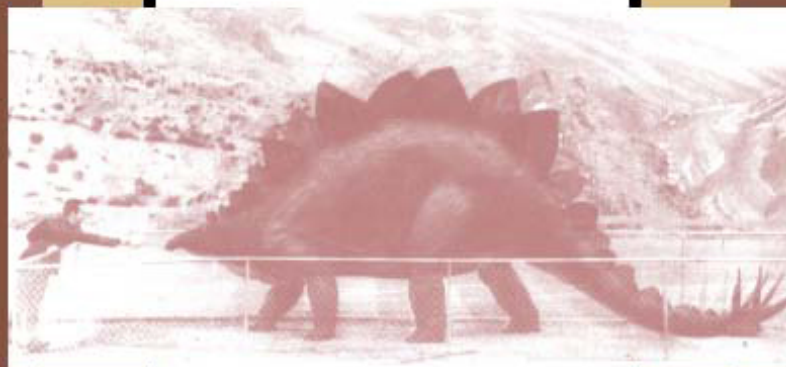


CORNELIU LEU

Insulele



roman

REALITATEA ON-LINE

OPERE DEFINITIVE

ciclul blestemelor contemporane

Corneliu Leu

INSULELE

- roman -
ediția a doua

REALITATEA ON-LINE

2010

CASA DE EDITURĂ REALITATEA

126, Bd. Dacia, Bucuresti 020064

2010

Tehnoredactare computerizată Veronica Ionescu

ISBN 978-973-9025-51-5

Partea întâi

AEROPORTUL

1

Nu, nu cred că e vorba de femei; nu e vorba de nici una dintre teoriile pe care fiecare generație le-a formulat sau le-a repetat în legătură cu ele.

Tot așa cum nu e vorba nici de vreo dramă amoroasă. Amorul a fost frumos, femeia a fost superbă și plină de toate virtuțile cu care-i hărăzit dintotdeauna trupul ei.

E vorba, însă, de oameni; de ceea ce ar vrea să ajungă ei și ce loc ocupă în aceste planuri soarta semenilor lor.

E vorba de oamenii care-și gândesc rosturile și își plănuiesc viitorul după cele mai bizare teorii sau după cele mai stranii instincte. Atât de stranii, depășind atât de mult gândirea normală și limitele raționale ale existenței, încât reajung cumva din nou între limitele aparente ale logicii umane. Atât de stranii dar atât de încăpăținat construite în inconștiența lor, încât ajung să pară firești și rezultate chiar dintr-o gândire neviciată, păstrând în aparență trăsăturile a ceea ce s-ar putea credea e normal și că se poate deduce aplicând elemente de logică.

În fapt, însă, aceste ființe absurde reușesc pentru câte o clipă să ne contamineze de absurditate și să ne impună pe neobservate premisele lor false. De aici încolo totul pare firesc, fiindcă superba logică își desfășoară legile ei de neclintit dezvoltând falsul până la cele mai grave consecințe.

2

Cunoșteam teoria aceasta, dar aplicabilă la anumite categorii de persoane malefice care te manipulează; la demagogiile care te încălecă sau la escrocheriile care te lasă cu fundul gol.

În cazul de față, fiind vorba în ultimă instanță de o poveste de dragoste, cu toate că sunt sigur că nu vorbesc despre ea ca femeie, cu toate că sunt sigur că toate sentimentele și resentimentele mele nu sunt adresate ei ca femeie, nu știu cum să explic faptul dar ea, femeia, apare și intră în joc precum

toate celelate categorii de manipulatori. Apare fără voia mea și poate induce în eroare așa cum am pățit și eu prima dată. Poate induce în eroare cu părul ei căzând bogat și încadrându-i chipul de păpușă, sau ridicat într-un coc sofisticat care-i schimbă deodată trăsăturile, făcând-o să domine cu eleganță petrecerile mondene și recepțiile oficiale.

Cum s-a întâmplat și cu mine prima oară când, privind pe urmele ei, în piața traversată de soldații triumfători, i-am spus corespondentului de la „*Siempre*” că n-o admir pe ea, ci îi admir mersul plin de vocație feminină. Dar acela, cu suficiența simpatică de adevărat american latin, mi-a trântit-o fără să-și pună prea multe probleme de politete:

- Crezi ? Mie mi se pare că-i mai degrabă un mers de soldățoi !

- Asta dacă, în loc să-l privești, îi ascuți doar bocănitul tocurilor ! am replicat eu cu un ton cam neprietenos care l-a făcut pe el să adauge:

- Poate că ai dreptate. N-am făcut precizarea: de soldățoi căruia i se mișcă grozav de tentant fesele.

Și, privind după ce spunea el că i se mișcă tentant, am rămas ultimii în piața plină de hârtii, de flori călcate în picioare și de umbrele turlei catolice întinse până lângă noi. Eu, într-o tăcere rea, ofensată, el, cu zâmbetul de cabaleros metis, care-i dădea atâta siguranță de sine.

- Orbi să fim ca să nu ne impresioneze așa ceva !... *Cuervas*, adică, mă tachină el considerând, la temperamentul lui de palavragiu zăpăcit, că prietenia cu mine consta în a face jocuri de cuvinte licențioase bazate pe inadvertențe de semnificație dintre înțelesurile limbii mele și ale limbii lui... *Ce hombre*, nu mai înghiți *prosa ligera* ? Ziceai că suntem latini amândoi; latinii au umor !

- Latinii, da: Gustavo, Richardo, Alfredo, Adolfo, Rodolfo ! îl pusei eu la punct înșirându-i toate surogatele de nume germane ale conaționalilor săi; nemți cu „o” în coadă, asta sunteți !

- *Hereje*, ereticule, atâta-ți spune ție *la razon humana* ! Nu

vezi că, dacă ne-am fi întâlnit și-n leagăn, și tot ne-am. fi înțeleș ! Cum se spune la voi „du-te și cumpără o varză din piață” ? !

- Aici nu e vorba de asemănare de limbă, ci de filozofie de viață, i-am răspuns înciudat.

- De civilizație, adică !

I-am văzut răsul amuzat cu care se pregătea să spună o tâmpenie plină de umor dubios și i-am retezat-o:

Să nu-mi servești acum și gogomănia aia cu *la sifilisation*, cu care-l tachinezi pe francez, că la mine nu se prinde !

- Știu, pentru tine păstrez glumele mele cele mai fine, cele mai rafinate, cele mai intelectuale; tu ești fratele meu mai mare de care mă despart trei continente și, dacă ținem seama și de Atlantida, patru ! Dar ce să-i faci dacă globul ăsta pe care viețuim este atât de mic ! Uite ce spirit apropiat avem !

- Ricardo, Alfredo, Adolfo..., am repetat eu malițios, pentru ca să-l aud deodată strigând:

- Pe mine mă cheamă Jesus; Jesus Sarniento Lopez ! Eu n-am nimic germanic; mai degrabă iudaic, dacă vrei. Și află că am aceleași gusturi cu tine: cred în religia patronului meu de nume, dar asta nu mă-mpiedică să ador, în loc de moaște, mișcarea feselor colegei noastre care reprezintă marele hebdomadard al mării puteri !

- „Marele hebdomadard”, pe dracu ! I-ai citit articolele ?

- Da ! Când o citesc înclin să cred că e mai bun reporter de radio, iar când o ascult, mă gândesc la apariția ei care poate fascina la televiziune !

- Iar când o vezi făcând reportaj la televiziune, zici c-ar fi mai bună dansatoare de bar !

Asta i-a plăcut. Era în spiritul lui; al cinismului lui de copil prost crescut.

- Bravo, Hombre ! Nu toate lucrurile de care ne e poftă trebuie și admirate. Omului modern îi e rușine de propriile-i gusturi și știe să facă umor pe seama lor.

- Tu ai face umor și pe seama ștreangului de care atârână viața mamei tale !

- Aș face ! Semnul suprem de inteligență umană e umorul. Ba chiar și la unele animale superioare se observă asta. Nu cred în inteligenții posaci; diferența dintre ei și noi este ca de la rinocerul obtuz, suspicios și agresiv, la delfinul simpatic și atât de inventiv. Umorul este pavăza mea, arma mea, drogul meu, doppingul meu și, *faute de mieux*, în închisoare în cazarmă sau în junglă, amanta mea.

- Amanta ta urâtă și nespălată !

- De ce ?

- Păi dacă seamănă cu umorul vulgar pe care-l faci.

- Ascultă, Hombre, umorul nu e vulgar sau rafinat ? umorul este bun sau rău, generos sau meschin, distrugător sau reconfortant; ca și o femeie !... Uite că a ta îți vine înapoi ! Pășește iarăși țăntoș prin piață; jur că e o femeie distrugătoare, devoratoare; n-are nimic reconfortant în ea !

Într-adevăr, cu pașii ei întinși, cambrați, cu ținuta suplă, provenind neîndoielnic dintr-o copilărie purtată prin școli de balet, blondă, sportivă, firească în mișcărilor care o dovedeau lipsită atât de complexe cât și de prejudecăți, ca un centru de interes care există ca atare fără să-și dea seama de această calitate, ca un sputnic mic ce aterizează vertiginos și cu totală siguranță, ea reîntra în piață biciuindu-și cu indicații precise colaboratorii din echipa de filmare, indicând cu gesturi sigure și pricepute camerele, blendele, operatorii de sunet, bifând din simpla rotire a mâinii cu degetul întins clădirile ce trebuiau prinse în obiectiv, marcând printr-o scurtă deschidere a brațelor (deschidere, ca și atunci când te-ar fi îmbrățișat, dar neavând nimic calm în ea) unghiul ce trebuia cuprins și amplasându-și cu scurte dar autoritar-expresive mișcări din degete interlocutorii, niște bărbați viguroși sau bătrâni cu profunde expresii de luptători pe fețele încercate, care o urmau executând indicațiile ei, neîndemânatici și lipsiți complet de personalitate, ca niște copilași de grădiniță dornici să se pozeze și să-și primească prăjitura promisă. Cu gesturi energice ale mâinilor ei atât de fine, ca un căprar, ea îi alinia, îi așeza, îi aranja, le brutaliza chipiele și le întorcea nasurile către lumina care convenea ochilor ei scrutători dați cu fard de culoarea libelulei.

Iar fioresii luptători făceau eforturi uriașe să se păstreze după voia ei ! Ca niște fiare carnivore urcate pe scăunele de circ.

Ei nu-i păsa, considera firesc să fie ascultată și, mai firesc, să facă treaba asta cu toată competența, într-un ritm precis în care nu era vorba atât de dăruire cât de siguranța de sine, așezându-și echipa, studiindu-și personajele și formulându-și în același timp vorbele cu care avea să înceapă reportajul. Muncea intens, cu conștiinciozitate, cu o conștiinciozitate atât de mare încât te făcea să n-o mai admiri ca femeie, să nu-i mai contempli linia elegantă a șoldurilor marcată de centironul sub care-i intra bluza, să nu te mai tenteze buzele ei frumos modelate și obrazul fin, să nu mai cauți să-i citești într-adevăr adâncimea ochilor sau să-i ghicești sub mișcarea greului păr strălucitor ca o fascinantă undă metalică, atracția roză din lobul urechii. Muncea intens extirpându-ți (sau, mai bine zis, electrocutându-ți, dizolvându-ți, spulberându-ți) orice instinct de a o vedea sau a o aprecia ca femeie, impunându-ți brutal, categoric și pe moment numai atributele ei de ființă în plină și deplină activitate: pricepere, decizie, siguranță de sine, precizie.

Un superb automat blond cu săni involți și talie superb mulată, ale cărui mișcări elegante pe picioarele sculptural alungite, executau cu vocație un foarte intelectual proces de producție a showului de televiziune.

Și numai eu, cu abur de îndrăgostit în priviri, eram în stare să exclam:

- Aiurea, Jesus !... Să-mi taie mie *los cohones* dacă ăsta-i mers de soldățoi; e mers de balerină.

- Alea or să-ți cadă și așa, după cum îți curg balele ! Și apoi, mă tachina el, nici nu știi despre ce este vorba; ai rostit ceva în limba spaniolă; dar spaniolii pe noi doar ne-au descoperit; n-au reușit să ne și cucerească.

Simțind de la distanță că era vorba de ea, fata ne acordă o secundă de zâmbet prietenesc, poate chiar camaraderesc, oricum automat și lipsit de orice interiorizare, prin care ne neglija total. Apoi abia, ca aducându-și aminte sau dându-și seama, fixă c-un gest autoritar direcția frunții unui soldat către soarele care-o nimba pentru a scoate efecte simbolice în cadrul

filmat și veni la noi căutând în poșetă.

- Pentru voi, spuse ea întinzându-ne ca de obicei un set de fotografii; sunt grozave, eu am folosit doar două.

- Iar noi ne vom înfrupta din toate firimiturile de la masa reginei; îi răspunse Jesus cabotinând cu ondulațiile expresive ale trupului lui metis, din fibră elastică, ce exulta umor chiar numai prin mișcare.

Ea ne zâmbi tot formal, dar de data asta ca un copil bun. Mai mult, chiar: Făcea totul automat, cu îndemânarea unei afaceri curente, nepermițându-și să stea pe loc, ci înaintând cu priviri atente spre echipa pe care și-o părăsise doar pentru o clipă. N-am să uit niciodată zâmbetul ei dulce și darnic de copil, care se desena pe aceeași față ai cărei ochi exprimau altceva; o preocupare în alt domeniu.

De ciudă, i-am spus lui Jesus ca și cum i-aș fi tras la karate o muchie de palmă:

- Boule, *hereje!* Āsta-i mers de soldățoi?! E mers de regină!

3

Nu mai știi unde s-au petrecut toate astea. Sau, mai bine zis, unde nu s-au petrecut. Pentru că s-au petrecut de nenumărate ori, în nenumărate localități eliberate de către acei militari fioroși pe care ea îi îmblânzea până la non-voință în fața întrebărilor pe care li le punea. Ochii mei avizi, concupiscenti, tulburi și fascinați, au urmărit-o mereu și au descoperit-o mereu astfel.

Și, mereu, am simțit nevoia să-mi răzbun timiditatea spunându-i lui Jesus o vorbă urâtă, mai mult invectivă decât glumă.

Pentru că el era de vină. El mi-o scosese pentru prima oară în cale sau mă făcuse să iau cunoștință de prezența ei pe această lume. Pe această lume, despre care, tot el, pretinde că este prea mică și că, pe sfera ei, ne ducem viața prea în familie.

Exemplul care concretiza și confirma această idee era însuși faptul că el și cu mine ne-am simțit prieteni de când lumea cu toate că, din colțul meu de Europă și până în colțul lui de

Americă Latină, este o distanță geografică atât de mare încât poate că numai cea dintre poli o întrece. S-a așezat lângă mine atât de firesc pe banca albă din aeroportul straniu, încât am impresia că și vorba am început-o de la jumătate, ca și cum am fi fost în continuarea discuției.

- Știi care-i diferența dintre mine și dumneata ? m-a chestionat cu zîmbet metis pe fața-i bărboasă.

- Care ? am întrebat și eu c-o bucurie sinceră pentru faptul că se apropiase de mine.

Iar el a schimbat imediat și pentru totdeauna apelativul:

- Tu ești un ateu ortodox, pe când eu un ateu catolic !

Mi-am amintit că-n timpul golurilor de aer, pe când zburam peste cercul polar, așa cum n-am să înțeleg niciodată de ce prin zonele de frig distanțele aviatice sunt mai scurte, un reverend în sutană scurtă s-a ridicat din fotoliul lui și, sprijinindu-se de brațul stewardesei, a întrebat cine vrea să i se citească rugăciuni la stația de amplificare. Avea o figură bizară și supărătoare. Gulerașul alb, care se aplică atât de firesc pe gâtul pastorilor noștri europeni, făcându-i să semene cu niște pedante profesoare de matematică, nu se potrivea deloc mutrei lui unuroase de proxenet dintr-un Chinatown occidental. Din pricina asta, din pricina faptului că, în fățarnicia ochilor lui înguști și a obrazului verzui, era ceva ce nu se potrivea cu mironoseala drept-credincioasă a preoților noștri, am ripostat cam neprietenos:

- Și dacă ocupați difuzoarele cu rugăciunile dumnealui, noi ateii ce facem ?

Exageram, desigur; bravam față de propriul meu misticim pozând în raționalist laic, dar am auzit un hohot sănătos în spate. Al unui om cu poftă de umor. Atâta poftă de umor, încât scotea din răs chiar sunete muzicale. Asta m-a făcut să mă întorc, cu toate curentările înțepătoare ce-mi treceau pe undeva din pricina bățaielii avionului în golurile de aer. M-am întors, spre disperarea stewardesei, și i-am văzut fața voioasă, cu ochii mici și înțepători, fruntea desenată numai în încruntături verticale, formînd cu nasul scurt și pomeții proeminenți insule de piele măslinie. Insule parcelate de șerpuirile groase ale